

nen zijn als hij niet in 1977 zoals hij zelf zei 'dat stomme ongeluk had gehad' . . . 'Stomme pech. Val ik hier verdomme van de trap'.

Het was het einde van minstens één aspiratie: een reisboek over de belevenissen van zeezeiler Conny van Rietschoten in de race om de wereld. Van de voorgenomen reizen naar Portsmouth, Kaapstad, Oakland en Rio de Janeiro kwam niets terecht. 'En hij won ook nog', zou Ott later teleurgesteld zeggen.

Daarom begon hij aan het boek over Chabot, dat minder reizen vergde, maar het werk kon hij alleen voltooien met behulp van zijn echtgenote. Hij kon zich soms maar moeilijk neerleggen bij zijn afhankelijkheid, maar verheugde zich tegelijkertijd over het feit dat hij deel uitmaakte van een team, zoals het echtpaar zich de laatste jaren zag.

Hij kon niet meer rijden in auto's (zijn hele leven bijna een passie) maar ondernam toch nog vele reizen. Naar Berlijn en naar de invasie stranden van Normandië waar hij in zijn rolstoel en met de onafscheidelijke alpinopet vereeuwigd werd door een fotograaf van een internationaal persbureau. Verschillende kranten publiceerden de foto van Ott als oorlogsinvalide. Het zou hem als perfectionist nooit overkomen zijn, maar hij kon de humor er wel van inzien. Het was per slot van rekening een goede foto.

Tot kort voor zijn toch nog onverwachte dood verraste hij het Rotterdams Nieuwsblad nog met een aantal bijdragen. De RSV-affaire speelde en Ott wist bijna alles van Verolme.

De man wist van geen ophouden. Er ligt nog een ongepubliceerde roman, die de uitgever Ad. Donker indertijd te omvangrijk vond. 'Als', een roman over wat er zou zijn gebeurd met deze aarde zonder wereldoorlogen.